

Szegedi Ítéltábla

Fkf.I.34/2026/12.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2026. április 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt fk. vádlott1 ellen indult büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2025. október 2. napján kihirdetett 24.B.642/2025/15. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

A vádlott terhére megállapított emberölés büntettét a Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), d) és k) pontjai szerint minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 12 (tizenkettő) év 6 (hat) hónapra súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli az általa 2025. október 3. napjától 2026. április 8. napjáig letartóztatásban töltött időt.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 16.800,- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bünygyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Megállapítja, hogy a BV Intézet (város) a vádlott tényleges tartózkodási helye.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 2024. augusztus 27. napjától 2024. augusztus 28. napjáig őrizetben, 2024. augusztus 29. napja óta letartóztatásban lévő fiatalkorú vádlottl vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), c), d) és k) pont]. Ezért 10 év 6 hónap szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fiatalkorúak büntetésében rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2024. augusztus 27. napjától 2025. október 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Az eljárás során lefoglalt 610,- forintra és további 102.390,- forintra vagyonekobzást rendelt el. Az eljárás során lefoglalt és a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalánál bevételezett bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben azok megsemmisítését, részben a sértetti jogutód, részben pedig a vádlott részére történő kiadását rendelte el. A Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Rendőr-főkapitányságon kezelt kamerafelvételt az iratokkal együtt rendelte kezelni. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünyügyi költségből 1.791.724,- forint megfizetésére, míg megállapította, hogy további 12.322.454,- forintot az állam visel.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

[3] az ügyészség a vádlott terhére súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges felemelése,

[4] míg a vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.267/2025/11. számú átiratában az ügyészség által a vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta azzal, hogy annak indokolásából a cselekmény felnőttkorúakra irányadó büntetési tételére vonatkozó megállapítást mint szükségtelent mellőzte, illetve azt kiegészítette a fiatalkorú vádlott esetén irányadó büntetési tételkeretre vonatkozó rendelkezésekkel. A vádlott és védője által bejelentett fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 590. § (3) bekezdése alapján – a 606. § (3) bekezdésének a keretei között – korlátozottan bírálja felül azzal, hogy a másodfokú felülbírálat kiterjed a Be. 590. § (5), (5a) és (7) bekezdésében írtakra is. Észrevételezte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor az ítélet rendelkező részét az annak kihirdetésekor a tizennyolcadik életévét még be nem töltött, így a polgári jog szabályai szerint kiskorúnak minősülő fiatalkorú vádlott törvényes képviselőjének nem kézbesítette és részére nem biztosított fellebbezési jogot. Álláspontja szerint ugyanakkor arra figyelemmel, hogy a vádlott időközben betöltötte a tizennyolcadik életévét, a törvényes képviselő eljárási jogosultságai megszűntek, ezért az eljárási szabálysértés kiküszöbölésére a másodfokú eljárásban már nem nyílik lehetőség. Indítványozta az ügyészség az elsőfokú ítélet vádra történő utalásának helyesbítését és kiegészítését, a vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatok kiegészítését. Álláspontja

szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményét nagyrészt a törvény szerint minősítette.

[6] Hivatkozott arra, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a nyereségvágyból elkövetett emberölés mellett, az aljas indokot, mint minősítő körülményt is megállapította. A következetes bírói gyakorlat értelmében ugyanis a két szóban forgó minősítő körülmény motívuma azonos, és azok önálló minősítése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Mindezekre figyelemmel az aljas indokból történő elkövetés mellőzésére tett indítványt.

[7] A vádhatóság képviselője szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket hiánytalanul értékelte, ugyanakkor tévedett, amikor lehetőséget látott a törvényi büntetési tételkeret legmagasabb mértékénél enyhébb büntetés kiszabására.

[8] Megjegyezte, hogy tévedett az elsőfokú bíróság a büntetőügy ügycsoportjának megjelölésekor, mivel a vonatkozó jogszabályi rendelkezés alapján az B. helyett Fk.

[9] Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b), d) és k) pontja szerint minősülő emberölés büntettének minősítse, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit hagyja helyben azzal, hogy a BV Intézet a vádlott tényleges tartózkodási helye.

[10] A vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában – amelyet a nyilvános ülésen részben kiegészített – előadta, hogy az ügyészi fellebbezés alaptalan, a vádlottal szemben szükségtelen az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetésnél súlyosabb joghátrány alkalmazása. Ugyanakkor egyetértett a főügyészség képviselőjének átiratában írtakkal a bűncselekmény minősítése vonatkozásában. Maga is indítványozta az aljas indokból történő elkövetés megállapításának mellőzését. Az enyhítő körülmények súlyára és nyomatékára figyelemmel, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés enyhítését indítványozta.

[11] A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában kifejezte, hogy megbánta a történeteket, a sértett hozzátartozóitól szeretne elnézést kérni, bár tisztában van azzal, hogy az általa elkövetett cselekményt nem tudja jóvá tenni.

[12] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást – a bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel – a Be. 590. § (3), (5), (5a) és (7) bekezdései, valamint a Be. 606. § (3) bekezdése alapján bírálta felül.

[13] Ezen korlátozott felülbírálat terjedelmére figyelemmel az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség átiratában észrevételezett, a törvényes képviselő jogorvoslati jogára vonatkozó relatív eljárási szabálysértéssel, illetve az ügyviteli szabálysértéssel – miszerint az elsőfokú bíróság az ügycsoport megjelölésekor tévedett – nem foglalkozhatott. A Be. vonatkozó rendelkezése [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont] alapján ugyanis kizárólag a hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértések képezhetik korlátozott

felülbírálat esetén a vizsgálat tárgyát. A vádhatóság átiratában hivatkozott eljárási, illetve ügyviteli szabálysértés ugyanakkor relatív jellegű, azok hatályon kívül helyezést nem eredményeznek.

[14] Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok betartásával, hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés nélkül folytatta le. Nem merült fel olyan körülmény sem, amelyre figyelemmel a vádlottat fel kellett volna menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kellett volna szüntetni.

[15] A Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát nem vizsgálta, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[16] Tekintettel arra, hogy az nem képezi a tényállás részét, az ítéltábla helyesbítette az elsőfokú ítélet vádra utalását azzal, hogy a Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Főügyészség vádiratának száma 3.B.733/2024/46.

[17] Kiegészítette továbbá a vádra utalást azzal is, hogy az első fokon eljáró Jász-Nagykun-Szolnok Vármegyei Főügyészség az előkészítő ülésen arra az esetre, amennyiben a vádlott a bűncselekmény elkövetését a váddal egyezően beismeri és lemond a tárgyaláshoz való jogáról, 12 év 6 hónap fiatalokorúak börtönében végrehajtandó szabadságvesztés és 10 év közügyektől eltiltás kiszabására tett indítványt.

[18] Ezen kiegészítés azért volt szükséges, mert a Be. 565. § (2) bekezdésében írtakra figyelemmel a vádlottal szemben kiszabható büntetési tételkeret felső határát a törvényben meghatározott 15 év helyett ezen szabadságvesztési időtartam képezte.

[19] Kiegészítette a vádlott személyi körülményeire vonatkozó adatokat az ítéltábla azzal, hogy a vádlott a fogvatartását megelőzően a közoktatási intézmény 9. osztályos tanulója volt, ahol súlyos magatartási és tanulmányi problémák miatt fegyelmi eljárás indult ellene, és javasolták más iskolába való elhelyezését. A vádlott 6 kiskorú testvérével élt együtt, nevelőapja vasbetonszerelőként dolgozik, édesanyja a mezőgazdaságban szezonmunkát végez.

[20] Az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásból helyesen vont következtetést fiatalokorú vádlottl bűnösségére, ugyanakkor cselekményét részben tévesen minősítette.

[21] A vádlott a sértettet annak pénzének megszerzése érdekében kitartóan, hosszú időn keresztül, több eszközzel is fejtájékon bántalmazta.

[22] A 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat I. pontja értelmében a bekövetkezett halálos eredményre figyelemmel az emberölés büntettét kell az ügyben eljáró bíróságoknak elhatárolni a halált okozó testi sértés büntettétől. Ezen két bűncselekmény elhatárolása során mérlegelést igénylő kérdés az, hogy a sértett halálára a vádlott szándéka vagy gondatlansága

terjedt-e ki. Amennyiben a vádlott kívánta a sértett halálát vagy belenyugodott a sértett halála bekövetkezésének lehetőségébe, az emberölés büntette megállapításának van helye.

[23] Mindezekre figyelemmel a vádlotti tudattartalom vizsgálata elengedhetetlen. E körben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott kitartó volt, cselekvősége időben elhúzódó, a sértettet álló, térdelő, fekvő helyzetében is bántalmazta. A bántalmazások közül legalább 5 rendbeli nagy erővel történt, a további legalább 11 erőbehatás közepes erejű volt. Ezek mind a sértett koponyáját érték. A bántalmazás során a vádlott többször eszközt váltott, a sértettet fém vájlinggal, gereblyével, seprűnyéllel és téglával is bántalmazta. A vádlott részéről a támadás célzott volt, ugyanakkor köztudomású, hogy a koponya egy életfontosságú szervet, az agyat védi, így a fejet ért bántalmazás a sértett halálához vezethet.

[24] Mindezeket túl a vádlott és a sértett között jelentős életkorbeli, fizikális és mentális különbség is volt.

[25] Mindezen tények helyes mérlegelése alapján jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására irányult. Ezt erősítette az a tény is, hogy a vádlott a sértett pénzének elvételét követően még visszament a földön fekvő sértetthez és őt még egyszer egy téglával fejbe dobta.

[26] Az elsőfokú bíróság a vádlott terhére az emberölés büntettének négy minősítő körülményét látta megállapíthatónak.

[27] Egyező volt a fellebbviteli főügyészség és a védő fellebbezési nyilvános ülésen tett indítványa a tekintetben, hogy a másodfokú bíróság az aljas indok mint minősítő körülmény megállapítását mellőzze.

[28] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az elhúzódó, brutális, gátlástalan elkövetési módra figyelemmel a különös kegyetlenséggel történő elkövetést. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor azt állapította meg, hogy a sértett a vádlott támadásának elhárítására korlátozottan volt képes. E minősítő körülmény tekintetében helyesen értékelte azt, hogy a sértett 86 éves volt, emellett mentális és fizikai állapota is lényegesen elmaradt a vádlottétól. Az elsőfokú bíróság a támadás jellegét és a kialakult erőviszonyokat egybevetve ezért helyesen állapította meg ezen súlyosabb minősítést megalapozó körülményt is.

[29] Tekintettel arra, hogy a vádlott a sértettnél meglátott pénz megszerzése érdekében követte el az életellenes cselekményt, így esetében a nyerségvágyból történő elkövetés ugyancsak kétséget kizáróan megállapítható volt.

[30] Tévedett ugyanakkor az elsőfokú bíróság, amikor a nyerségvágyból történő elkövetés mellett az aljas indokból történő elkövetést is megállapította.

[31] Az irányadó tényállás alapján a pénz elvétele után a vádlott azért dobta az újabb téglát a sértett fejébe, hogy az idős férfi meghaljon, és így az elkövető személyazonosságára ne derüljön fény.

[32] Következtes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy amennyiben a nyereség megszerzésének a leplezése – mint indíték – szorosan tapad a nyereségvágághoz, azaz a két szóban forgó minősítő körülmény motívuma azonos, azok önálló minősítése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik (BH 2001.412.).

[33] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az aljas indokból történő elkövetés mint minősítő körülményt és az ítéleti indokolás erre vonatkozó [24] bekezdését mellőzte.

[34] Helyesbítette és kiegészítette az ítéltábla az elsőfokú ítélet [17] bekezdésében rögzített jogszabályi hivatkozásokat és mellőzte a Be. 583. § (3) bekezdés b) pontjának megjelölését, ugyanis ezen jogszabályi rendelkezést az elsőfokú bíróság az ítélet körében nem alkalmazta. Mellőzte továbbá a Be. 562. § (2) és (6) bekezdésének a megjelölését, ugyanis az elsőfokú bíróság ítéletének egyszerűsített indokolása – a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontjára figyelemmel – a Be. 562. § (4) bekezdésén alapult, hiszen az első fokon eljáró bíróság a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát elfogadta.

[35] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul értékelte.

[36] Tévedett ugyanakkor, amikor ezen bűnösségi körülmények figyelembevételével mellett a vádlottal szemben a szabadságvesztés tartamát csupán 10 év 6 hónapban határozta meg.

[37] Az irányadó jogszabályi rendelkezés alapján, amennyiben a többszörösen minősülő emberölés elkövetője a tizenharmadik életévét a bűncselekmény elkövetésekor betöltötte, vele szemben a Btk. 160. § (2) bekezdése alapján akár életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása is lehetséges.

[38] Tekintettel arra, hogy a fiatalkorú vádlott a cselekmény időpontjában a tizenhatodik életévét betöltötte, esetében az irányadó büntetési tételkeret felső határát a Btk. 109. § (3) bekezdésének a) pontja rögzíti és a büntetés maximumát 15 évben határozza meg.

[39] Jelen ügyben ugyanakkor az ügyészség a vádlott bűnösségének beismerése esetén 12 év 6 hónap szabadságvesztés kiszabását indítványozta, ezért a Be. 565. § (2) bekezdése értelmében a bíróság ennél súlyosabb büntetést nem szabhat ki.

[40] Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a fiatalkorú vádlott esetében a speciális bünteteskiszabási célokra, ugyanakkor annak jogszabályi alapján részben hiányosan jelölte meg, ezért azt az ítéltábla a Be. 106. § (2) és (3) bekezdésének a megjelölésével kiegészítette.

[41] Helyesen jutott arra a következtetésre az első fokon eljáró bíróság, hogy az ilyen súlyos, elvetemült bűncselekmény elkövetője esetén kizárólag szabadságvesztéssel érhetők el a büntetési célok.

[42] A fiatalos vádlott brutális viselkedést tanúsított. Olyan erővel bántalmazta a sértettet, hogy az annak eszközeként használt vájling eldeformálódott, a téglá ketté tört. A bűncselekmény elkövetése során tanúsított kegyetlenségre és embertelen magatartásra figyelemmel az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által meghatározott 10 év 6 hónap szabadságvesztés nem alkalmas a büntetési célok elérésére, a vádlottal szemben a kiszabható legsúlyosabb, 12 év 6 hónap szabadságvesztés kiszabása indokolt. Ezért a kiszabott büntetést ennek megfelelően súlyosította.

[43] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottat a közügyektől eltiltotta, ugyanakkor ennek jogszabályi alapjaként a Btk. 61. § (1) és a Btk. 62. § (1) bekezdését nem jelölte meg, ezért azt az ítéltábla pótolta.

[44] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor vagyonekobzást rendelt el a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyonra. Ugyanakkor ezen rendelkezése körében szükségtelenül hivatkozott a Btk. 75. § (1) bekezdés a) pontjára, tekintettel arra, hogy a bűnös úton megszerzett vagyon nem dolog volt, hanem eredetileg is pénzösszeg, így ezen jogszabályi rendelkezés megjelölése szükségtelen.

[45] Az elsőfokú bíróság egyéb ítéleti rendelkezései törvényesek.

[46] A kifejtettekből következik, hogy az ítéltábla az ügyészség fellebbezését alaposnak találta és az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta. Egyebekben a vádlott és védője által bejelentett fellebbezést viszont alaptalannak találva az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[47] A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámítani rendelte az elsőfokú ítélet meghozatalától a másodfokú határozat kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt.

[48] Kötelezte a vádlottat a másodfokú bírósági eljárásban a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján.

[49] A Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja és a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontja alapján megállapította, hogy a büntetés-végrehajtási intézet a vádlott tényleges tartózkodási helye.

[50] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2026. április 8.

dr. Joó Attila s.k.

dr. Gyuris Patrícia s.k.

dr. Kiss Dániel s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Fkf.I.34/2026/12. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 24.B.642/2025/15. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős.

Szeged, 2026. április 8.

dr. Joó Attila s.k.

a tanács elnöke